

عنوان مقاله:

دستور ساختمدار: شواهدی از گروه اسمی مرکب در زبان فارسی

محل انتشار:

مجله زبان فارسی و گویش های ایرانی، دوره 3، شماره 1 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

علی صفری - Assistant Professor of English-language in Hazrat Masoumeh University, Qom, Iran

خلاصه مقاله:

گروه اسمی متمم‌ساز به لحاظ معنایی متمم و به لحاظ نحوی ادات محسوب می‌شود و در زبان‌شناسی زایشی جایگاه‌های متفاوتی برای ادات و متمم در ساخت جمله مفروض است و راهی برای حل این تضاد وجود ندارد. مساله دیگر مربوط به جایگاه‌های متفاوت گروه متمم‌ساز در جمله است. گروه متمم‌ساز می‌تواند از درون گروه اسمی خارج و در جایگاه پس از فعل ظاهر شود. زبان‌شناسان در چارچوب دستور زایشی، یک ساخت را پایه و ساخت دیگر را ساخت مشتق می‌دانند که در اثر حرکت گروه متمم‌ساز به وجود می‌آید. در این مقاله نشان می‌دهیم که تحلیل مبتنی بر حرکت نمی‌تواند رفتار این عناصر را به خوبی توضیح دهد. نگارنده به پیروی از نظریه دستور ساختماندار (گلدبرگ، ۲۰۰۶)، هر یک از ساخت‌های مذکور را یک ساخت مستقل در نظر می‌گیرد که هیچ رابطه اشتقاقی بین آنها مفروض نیست. در ساختار نحوی به پیروی از فرضیه نحو ساده (کالیکاور و جکتدوف، ۲۰۰۵)، از بیکربندی مسطح برای ساخت‌های نحوی استفاده می‌شود که در آن ادات و متمم به عنوان خواهر هسته، در ساخت جمله درج می‌شوند.

کلمات کلیدی:

Complex DP, Complementizer Phrase, Construction Grammar, Simpler Syntax Hypothesis, Construction

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1990108>

